

JAZZOVÁ SEKCE SVAZU HUDEBNÍKŮ ČSR

9. PRAŽSKÉ SOBOTA JAZZOVÉ DNY 3.11.

U Záborských: EXTEMPORE versus
CIVILIZACE

Comebacky jsou hrozná věc, protože někdy působí jako zbytečné natahování historie některé skupiny. Samozřejmě, pokud se nevyvíjí. Ale i tak, obnovovat se rok co rok, vstávat jako Fénix z popela zmaru a věčných vnějších i vnitřních krizí, to chce sílu vůle a hlavně nezdolnou chuť. Extempore má obojí už dlouhou řadu let a navíc se to projevuje i v jejich hudbě, jež léty naopak nabírá na expresivitě jak v oblasti kompozice, tak interpretace.

Nová sezóna znamená pravidelně nový program. Z toho starého, "punkového", zbyl pouze kousek Jaro, léto, podzim a zima jsou naši přátelé..., notně přebouraný skoro ve všech částech. Už tato skladba představuje základní tvůrčí pravidla v rámci kapely - pevný, kolektivní sound se snahou dosáhnout určitou hustou, civilizační barvu zvuku. Skupina na pódiu je pevně spjata s mužem u mixážního pultu, který dále operuje s kapelou vytvořeným zvukem a pomocí další elektroniky dokonává celý výsledný dojem. Extempore dnes chápe hudbu nejen jako určitou melodii, ale jako celý systém různých hluků určitého typu, které moderního člověka obklopují. Nejsou to samoučelné efekty, ale jakási odpreparovaná tříšť nekonkrétního, od reality odpreparovaného /ale reálného/ zvuku. Takhle nějak si hudbu budoucnosti představoval v jedné své esejí americký klasický skladatel Edgar Varèse.

Posluchače, zvyklého na všelijaké výtvořky Extempore zaujalo v Jaru etc. několik opravdu výjimečných momentů - především vynikající nástup obou nováčků - kytarové sólo Ládi Broma pod koňským cvalem bicích Mirka Horáčka bylo přímo vynikající - svou barvou, stavbou i napětím připomínalo nejvíce vzrušující okamžiky vrcholného britského psychedelie. Oblíbená mezihra, při níž si všichni mění nástroje, dopadla zase velmi dobře pro Martu Zelinkovou, která pomocí hypnotizujícího pri-

DNEŠNÍ PROGRAM

Folimanka 10,00

ENERGIE G/ SVÍCE/ OMNIBUS/ RELAXACE/ ELEGIE/ PSÍ VOJÁCI

Folimanka 15,00

ŽÁBA/ JAKUB NOHA/ JAZZ-WA/ M.O./ AMITABHA/ ZIKKURAT

Folimanka 19,30

ŠVEHLÍK/ KYTAROVÁ KONKLÁVA/ EXTEMPORE/ KILHETS

uvádí: Josef Vlček

PROGRAM NA ZÍTRA /neděle 4.11.1979/

Folimanka 10,00

JAZZ MARY/ JABLKOŇ/ CUI BONO/ SKUPINA T.V./ VENTYL BROTHERS/ ANTIMA 16

Folimanka 15,00

EMIL VIKLICKÝ/ MICHAL GERA + MILAN SVOBODA/ FRAGMENT PRAHA/ JIŘÍ STIVÍN/ HORKÝ DECH JANY KOUKOVÉ

uvádí: Lubor Šonka

RECENZE

mitivního beatu udržela dramatický prostor pro celou "dechovou sekci Extempore". A nově předělaná závěrečná část boogie byla daleko lepší než kdykoli předtím a více se blížila celkovému free rocku předcházející části. Celkově skladba dokázala, že Chadimovi vyrostli v kapelu konečně rovnocenný partner, jakýsi soukromý Mefisto, neustále Mikoláše podněcující a provokující - Sláva Simon. Jeho hraní je samozřejmě excelentní a v některých okamžicích, především v druhé části večera, se zdá být jeho přístup ještě rebeliejší než Mikolášův.

Premiéra zatím čtyřvětého Velkoměsta dopadla nad očekávání dobře. Vyšlo vše, co vyjít mělo. Kompozice je vědným materiálem podobného zabarvení jako předchozí opus, ale s trochu diferencovanými náladami. S výjimkou trochu nudící pasáže před zpěvem v tře-

tí větě Asi Asi je to skladba bezvadná, přičemž 4. část, napsaná kolem absolutní poesie tvoří zatím špičku historie Extempore a vůbec naší alternativní hudby. Ostatně, uslyšíte dnes sami.

Velmi důležitá je velkoměstská atmosféra, odbourávající veškerou tradici městského romantismu. Chápe aspekt civilizace kontra člověk v tom negativním smyslu, ale přitom s určitou trochou nadsázky. Snad právě touto humorizující /někdy je to trochu bolestný humor/ složkou se liší od umělecké skupiny civilizačních impulivistů, kteří udělali kapele výbornou scénu a zároveň v předsáli vystavovali. U nich je civilizace chápána v daleko krutějších souvislostech automobilové a telefonní sebestrukce člověka. Disharmonie vnitřního života moderního člověka je v obou - ale Chadima se jí snaží překlenout s úsměvem, zatímco zakladatelé impulivismu Martin Němec a André Hachle ji ličí v žiletkově ostrých souvislostech. Premiéra Extempore se vydařila - kapela hrála s plným nasazením, nadšením a ponořením do hudby. Byla to jedna z nejdůležitějších událostí v historii české alternativní scény. Paul Simon v jedné písničce říká: "Můj strop je podlahou někoho jiného". Doufejme, že podlahu pro další generace zvedne Extempore v budoucnosti ještě mnohem výš. /N/

TRADICE MI STOUPÁ DO HLAVY/ICE/

Když jsem zaslechl několik prvních tónů z dnešního koncertu tradičního jazzu, který se vrátil opět ke kořenům /Pražských jazzových dnů/, to jest do velkého sálu Radiopaláce, napadlo mě několik neuctivých rýmů na v záhlaví zmíněné slovo: tradice, police, ulice, opice, Stadi-ce, směrnice. Po chvíli však rýmy nabyly, když ne uctivosti, tak alespon trochu smyslu: například police jako příhrádka, ulice jako vymezená cesta, nejpříhodnějším se zdá směrnice jako ne sice přepsaný, ale naznačený pohled na

interpretaci, styl a vlastně i přijímání hudby označované tímto názvem. Pohlížet se ovšem dá, nemáme-li hlavu upevněnou v nějakém stacionárním zařízení, z mnoha směrů.

O tradici jako pojmu platí zmíněné rýmy, neboť zavazuje k určité činnosti, pohledům a interpretaci. O tradici jako jevu je naopak známo, že se neustále vyvíjí. Můžeme se to dočíst ve kterémkoliv folkloristickém příručce, ať už vzala původ tu či onde. Jedno je však nutné: zachovat obojí.

Obojí proto abychom věděli, co tropili naši předkové a mohli se poučit. Lež dost o práci, učení a podobných věcech. Když se to dobře poslouchá i to swinguje, pozapomeneme se i na to poučování a ty ostatní stránky procesu, který se dá snad nazvat historickým myšlením. Třeba vás aspoň napadne, že předkové nebyli žádní blbci. Z těchto mírně zběsile předestřených hledisek zapřičiňujících řevnivost mezi kapelami i mezi posluchači, kdy obě složky tohto hudebního dění hledají něco, co někde není, anebo nehledají něco, co někde je, vyplývá fakt, že kapely, či jednotlivci dnešního večera se ctí obstaraly. Neobstojí samozřejmě před člověkem, který by si rád poslechl trumpetistu z dechovky jak hraje třeba Telemanův trubkový koncert. Dyť to musí umět, hraje přece na trubku. Na tomto problému už však bylo řádků vyplýváno dost.

Koncert sestával z vystoupení kapel vlastně už veteránů našeho tradičního jazzu. Jazz Fiddlers nezástali nic dlužni své pověsti. Interpretují ellingtonovská aranžmá s jistotou, klidem a vkusem, které jsou jim vlastní již dlouhá léta. Ellingtonovská aranžmá, to je slovo, aranžuje hlavně vedoucí Petr Karen. Kapela má cit pro styl a čistotu projevu.

Steamboat Stompers se soustřeďují na jinou stránku tradiční muziky. Hlavní je, aby to šlapalo. Zase se to nemůže zatratit, protože tomu snad tak bývalo. Scatem je nazýván zpěv beze slov; Tony Brych ale vypráví takovým způsobem že se nejen téměř dozvíte vo čom zpívá, ale i několik důležitých podrobností navíc.

Metropolitan Jazz Band hraje tu též muziku, ovšem prostředky, které uznává za adekvátní. Z hlediska tradice jako pojmu jsou to prostředky velmi sporné, z hlediska tradice jako jevu je možné se přit o způsob interpretace a aranžmá.

Oázou klidu a pohody je vystoupení Jaroslava Kose. Nejen jeho hra a zpívání, ale i vlastní uvědomění písniček plně porozumění a vtípu. On to prostě ví a umí.

Tradice je prostě tradice i tradice.

/Sok/

PROFILY

KILHETS

.....
.....
.....
.....
.....

EXTEMPORE

Od posledního vystoupení této prokleté skupiny na PJD uplynulo pouhých 17 měsíců. Přesto se však stačila karta dvakrát obrátit. Z původního postklasického obsazení Extempore zbyla na jevišti speleologická trojice Chadima + Simon + Zelinková, doplněná v památné punkové etapě Pepou Zárubou a Slávou Staňkem.

Po staru se však žít nedá. Je listopad '79 - jiná doba. Na prvnýř, pardon, na scénu přichází nová garnitura: Chadima + Simon + Zelinková + Láda "Slabý" Brom: Richterův pětadvacetiletý pokofitel + Mirko Ali Horáček: dvaadvacetiletý bubeník. Zbytek se můžete dočíst na první stránce, kde je recenze nejnovějšího extemporačního vynálezu, s nímž před Vás dnes večer předstupujeme: opus magnum skupiny: V E L K O M Ě S T O. Hudba a text Mikoláš Chadima, aranžmá Extempore, scéna Civilizační impulzivisté + Aberrátor, zvuk Ota Pištora jr. Hlavně abychom zdraví byli.....pt

VELKOMĚSTO

Thema I.

Hola hou.
Lidi jdou.
Do práce.
Do práce.

Hola hou.
Co nesou?
Svačinu.
Svačinu.

Hola hou.
Pěšky jdou.
Vykolejil,
Autobus!!

Thema II.

Varování darebáki
řiditelem výzkum-
ného ustavu

Já jen chci říct dejte pozor.
Máme u nás dobrou dozoru.
Kterej hlídá velkej trezor.
A to není žádná sranda.

ref.1.
Dozor náš má pistole,
vyřídí vás jedna dvě!

ref.2.
V trezoru jsou tajný plány
na vylepšení splachování.

ref.3.
POZOR, DOZOR, TREZOR, SRANDA!!!!!!!!!!

Thema III.

Asi, asi, asi,

Rozhlas po drátě zprávu vysílá.
Velmi špatnou, velmi špatnou.
Asi nebudou vejplaty ani přísliby.
Asi nebudou vejplaty ani přísliby.

Státní bankaje úplně prázdná,
prýč je Anka noční uklízečka.
Asi bude pachatelkou.
Asi bude pachatelkou.

Řiditel na kanapi v řiditelně leží,
pot z čela stéká mu, výsledku se bojí.
Asi nemá čistý svědomí.
Asi nemá čistý svědomí.

Thema IV.

Rozhovor neznámých
cizinců

1.cizinec:
Rask sou re sidoro
mes tá ra síjaka
enren pox tá á á

2.cizinec:
Sá be ne ra
Tén ne ra bé
Xér nu fe rá
Do xe na sé

1.cizinec:
Ríul te rosece
kenzá mo rotonot
sijuen pax tá á á

2.cizinec:
Sá be nera
Tén ne ra bé
Xér nu fe rá
Do xe na sé

1.cizinec:
Rentá ma riséla
enjú sex vjúrígés
risá pok tá á á

2.cizinec:
Sá be ne ra
Tén ne ra bé
Xér nu fe rá
Do xe na sé

SVEHLÍK

Skupina na naší alternativní scéně z nejlepších - Švehlík, vznikla před několika lety na bázi experimentálního souboru Stehlík, jež opustili Lesík Hajdovský, Favel Richter a Petr Fiedler na základě uměleckých rozporů s vedoucím Stehlíku Petrem Křečanem. Toto trio, trpící potom stálým hledáním vhodných bubeníků našlo východisko ze zapovské krize naší progresivní hudby v originálně pojatém art-rocku, v němž je důraz kladen na pečlivou a invenční kompozici a strakatá dueta kytarových pastelů. Zatímco první z těchto výrazných rysů Švehlíka je pravděpodobně doménou Lesíka Hajdovského /skladby ovšem podepisuje celá kapela/, kytaristou číslo jedna je Pavel Richter - a nejen ve své skupině! V historii našeho rocku mu bude patřit jedno velké prvenství - byl to on, kdo během svého působení v Stehlíku, Amalgamu a Švehlíku zavedl důsledně využívání basrev, které nabízí elektronické příslušenství kytary a postavil je na úroveň melodické invenci. Posunul tím chápání rockové hudby u nás o velký kus vpřed. Doplnění jedním z nejlepších basových kytaristů Petrem Fiedlerem se zdálo být daleko nejnadanějším souborem současnosti. Dlouho se však nedařilo schopnosti těchto tří opravdu vyjimečných osobností zúročit. Teprve na začátku tohoto roku se příchodem druhého baskytaristy Jerry Tomáška a bubeníka Ivana Pavlu ustálily věci natolik, že Švehlík bez obtíží zvítězil v Přehlídce alternativní hudby při květnových PJD. Brzy potom odešel Petr Fiedler z Prahy a pak si založil Peastrou krávu. Soubor tedy pokračuje ve čtyřech.

Při uznání kompozičním schopnostem skupiny je často přehlížena výborné úroveň básnických textů, které píše Lesíkova - v jazzu bohužel tbioudilá - sestra Káta.

Přestože Švehlík letos prodělá-

vé po hubených letech mohutný v-
stup, a je jednou ze čtyř nebo pát-
ti těch skupin, které by si zaslou-
žily album, jeho členové nás požá-
dali, abychom oznámili, že skupina
hledá hráče na cokoliv. Kdo by chtěl
se Svehlíkem spolupracovat, mě za-
volat Pavlu Richterovi na číslo
86 40 345

Koleda /Na dně/

Koleda dejte mi možnost
To kapsách lovim marně
Nikomu nevěším pod nos
Že jsem už bestak na dně

Koleda půjžte mi niklák
Vyzkoušejte to na mně
Já budu pro vás všivák
Vy sedte doma - na dně

Koleda hoďte křížalu
Nepodtrhávejte mě
Spějeme k hrobu pomalu
Setkáme se tam - na dně

Koleda hrajte koledu
Rozdáme si to - schválně
Začneme : já to povedu
Spolu skončíme na dně

Za pochodu

Byla tvá náruč
za pochodu
skutečně tou jedinou?
Kolem se brčál šeril.

Tělo je obruč.
Zapij sodu.
Maširujem pěšinou.
Dál modrý les se šeril.

Stůj, prase, neknuč!
Naber vodu -
omastím ji slaninou.
Že bys už raděj nežil?

Volovi poruč!
Za národu
poděkuj. Chcípem špinou.
Člověk by tak rád věřil...

ÚVAHA

Tyhle soubory nebudou mít nik-
dy desku, televizi, vyslání do ciz-
iny. Kolem jejich existence se
netočí desetitisíce, známosti ani
ruka s páskou Zájmová umělecká
činnost. Do téhle muziky a kapel
nikdo nevrátil ani korunu.

Proč. Nejprve to byly dlouhé
vlasy, pak decibely, drogy, nema-
kačenkové a nyní, když všechno sel-
halo, že vystupují pod Jazzovou
sekcí. Prý toho dělá hodně a v Pra-
ze hlavně jazzu. Jako ty džezový
dny.

A zatím souborů úspěšně neubý-
vá. Vylepšuje se jejich technické
vybavení a většinou ví, o čem hrát.
Snižuje se jejich věkový průměr.
Třidvacetiletí patří před patnácti-
letými k veteránům. Vyhrozcují
svůj vztah s komerčáky na podílech
i v úřadech. Nechtějí ani, aby se
o nich psalo. V milionovém městě
mají jediný sál, který je každý
druhý pátek k dispozici. Klub ži-
je ze vstupenek a je v něm dobře.
Sance na vystoupení je tak 1-2x
do roka a pak zpátky do sklepa.

V Praze je opravdu hodně jazzu;
letos 3x Lucerna o Jazzových dnech

a 1x s tradičním jazzem. Ještě
štěstí, že pravidelný Mezinárodní
jazzový festival se změnil na ob-
ročník. Čtyři koncerty se světovým
jazzem navíc by nás mohly opravdu
zadávat.

Tyhle soubory nebudou mít nikdy
desku, televizi, vyslání do ciz-
iny. Kolem jejich existence se to-
čí jenom hudba.

O SKVĚLÝCH MUŽÍCH V POZADÍ

Vybírejte námátkou: Kdo ví, že
učitelem takových hudebníků, ja-
kými jsou Jiří Niederle /Tradici-
onal Jazz Studio Pavla Smetáčka/,
Štěpán Markovics / Expanze/, Miloš
Bílek /Nonet Václava Kozla/, Mi-
chael Kocáb, Zdeněk Hrášek, Bohu-
slav Volf, Karel Stiefel nebo Mi-
lan Svoboda - je Karel Velebný?
Kdo ví, že za tím zpěvným tónem
trubky, ale i křídlovky Michala
Gery /Impuls, Pražský big band/
stojí vynikající pedagog Nikola Ja-
nev, sám špičkový trumpetista? La-
dislava Kleina, Antonína Krále,
Vladimíra Mertu učí hrát na flétnu
na slovo vzatý učitel Jaroslav Ma-
ren; kdysi k němu chodil i Jiří Sti-
vín. Kdo učil hrát na bicí nástroje
Jaromíra Helešice; kdo položil všech-
ny ty základy hráčských technik a
improvizačních způsobů ostatních,
kdo se trápil s překlenutím jejich
začátečnických nedostatků a chyb?
/Neboť žádný učený přece jen ani
z jazzových nebes nepadá./

Mohli bychom samozřejmě jmeno-
vat další hráče, ale dejme slovo
těm několika skvělým mužům v poza-
dí, kteří vše mají na svědomí.
Například Jaroslavu MARENOVI

- Pokud vím, ve světě je zvykem
že každá hudební škola prezentuje
tým učitelů s výpisem jejich stru-
čných profilů, ale také i význačných
žáků. Kdo byl vlastně vaším učite-
lem?

Na flétnu mě učil František Čech,
první propagátor nové nátiškové tech-
niky u nás. Teorii jsem absolvoval
u profesora Hůly.

- Má učitel prvoradou zásluhu na
úspěchu svého žáka?

To ne. Učitel a žák jsou v tomhle
rovnocennými partnery. Oba se v ne-
dílne jednotě dohromady podílejí na
výsledku. Víte, vůbec, úspěch, to je
také z části náhodanebo štěstí. Ne-
vypytatelná snadnost publicity.

- Jak se díváte na ty ze svých
žáků, jejichž jména se se dnes ob-
jevují na žebříčcích slávy?

Jak už jsem řekl, je to šťastná
náhoda, která je vynáší. Dále jejich
úcta na aktivním konkrétním dění.
A také generační rozdíl.

- Jak to?
Jejich věkový průměr odpovídá
věkovému složení obecnosti. Více
si rozumějí, mají k sobě blíž.

A co tomu říká Karel VELEBNÝ?

- Měla by se uvádět jména učite-
lů?

To může být také dvojsměrná zbraň!
Raději ani ne. Když je žák dobrý,
tak to ještě jde, ale když ne ...
Já proti tomu nemám, že je učitel
v pozadí. Každý si sám tvoří svojí
cestu.

- Myslíte, že Váš vyučující pro-
fesor se zasloužil o to, co dnes do-
vedete?

Tak, řekl bych že ne.

- A jeho jméno.

Byl to profesor Špaček a učil mě
na bicí. Byl to hodný člověk, měl
jsem ho rád.

Pane JANEVE.

také ne jeden z vašich žáků má
dnes již dostatečně zvukové jméno.
Domníváte se, že by žák měl mluvit
o svém učiteli?

Především bych chtěl zdůraznit,
že pedagog a interpret by se měli
slučovat v jedné osobě. Tento jev
je ovšem řídký. Žák by měl hlavně
vidět ve svém učiteli vzor. Učitel
je v zákulisí. Je iniciátorem a in-
spirátorem současně. Většinou nebyl
a nebude doceněn. Stává se nástrojem
požadavků současnosti. Já osobně
rozeznávám dvě kategorie učitelů:
"za první umělci i pedagogové v
jedné osobě a za druhé zaměstnan-
ci, kteří si chodí pro gúzi,
pouze sledují výplatní termín,
ačkoliv pilně navštěvují své ho-
diny." Učitel se cítí nedoceněn
a ukřivděn, když společnost tyto
rozdíly nepochopí.

Ten háček, o kterém chci mlu-
vit, spočívá asi v tomhle :
Stane se, že učitel narazí na žá-
ka, u něhož zjistí, že by mohl
mít tzv. "navíc". A tu dochází
k tomu, že tento žák, projevující
svůj talent, začne náhle
polevovat ve své každodenní pří-
pravě a cvičení. Někdy dokonce
pro to nedělá nic. Jelikož učitel
to však odhalil včas a ví o tom,
věnuje žákovi více svého času,
byť třeba na úkor svůj nebo oata-
ních žáků. Je to pochopitelné,
že se učitel exponuje pro rozvi-
nutí tohoto talentu. Bere to ja-
ko svou maximální příležitost.
Dotyčný žák často cvičí místo do-
ma teprve až při hodině s učite-
lem. Nicméně, zvážíme-li, že talent
je však vzácné koření, vyskytující
cí se ve své skutečné podobě jen
zřídkakdy, docházíme k tomu, že
takový učitel jedná správně.
Ovšem problém dále pokračuje. Sta-
ne se, že talentovaný žák nebere
prostě v úvahu dobrou vůli svého
učitele; předpokládá, že je jeho
povinností zabývat se zvláště na-
danými žáky, tzv. "zázraky".
Domnívá se, že učitel k němu mu-
sí být ohleduplný, ne-li vděčný,
že vůbec jeho hodiny navštěvuje.
Vždyť vlastně on - jakožto "zá-
zrak", dělá svému učiteli čest.

Víte, to věhlasné nebo slavné
jméno, to není nic, nemá samo
o sobě žádnou cenu. Člověk se ne-
smí opírat o jména, ta se střída-
jí a nemůže se stát, že by se ne-
objevila nová.

Jak jsme poznali z rozhovorů,
někteří učitelé by ani nechtěli
ze svého stínu vystoupit. Přesto
je tu však otázka, zda, kdyby
chtěli zůstat skutečně absolutně
kryti, zda by vůbec přistoupili
k této veřejné diskusi a jmenova-
li by své žáky... Jisté je, že
každý mistr si za své mistrovské
dílo zaslouží přinejmenším uctu.
Ta by ani těmto vzácným mužům -
právě pro to jejich dílo - ne-
měla být odepírána.

A proto, když slyším o tom
i onom jméno, které již něco zna-
mená nebo teprve začíná znamenat,
nedá mi to a zeptám se : "A kdo
stojí za jeho talentem v pozadí?"

/Kateřina Hajdovská/

HRŮZY VEIKOMĚSTA

vystavovali na svých plátnech v rámci vystoupení skupiny Extempore v klubu U Zábrenských civilizační impulzivisté. Toto tvůrčí sdružení, snažící se ve výtvarném projevu zachytit protikladné rysy individuální lidské bytosti a okolí, které si vytvořila, založili v roce 1976 ještě na střední škole dva budoucí studenti AVU Martin Němec a André Hachle. Tito dva výtvarníci se prý - podle zaručených zpráv - zabývají i hudbou. Doufejme, že jejich skupinu Duševní hrob uvidíme na některých příštích jazzových dnech.

Pražáci se notně divili, když zjistili, že jsou vyprodané koncerty Na Folimance. Zásahu na tom mají mimopražští členové Jazzové sekce, kteří nezaváhali a sjeli se doslova z celé Moravy a Slovenska.

Dalším z jazzmanů po Karlu Welebném, kteří učí improvizaci na tzv. Lidové konzervatoři je altsofonista Evžen Jegorov. Případní zájemci o výuku by se ještě mohli hlásit, ale jen tací, kterým nejsou cizí elementární znalosti a ovládnutí nástroje.

Hra škatule, škatule, hejbejte se, která, co hudební svět světem stojí, míchá hudebními skupinami, zasáhla i zatím příliš nedotčený Tlón. Pianistu Karla Suchého nahradil trumpetista Michal Gera. Kombinace jeho trubky a Freiburgovým vibrafonem je prý přímo Burtonovsky příjemná.

Na věřejším koncertu tradičních kapel a solistů překvapily davy mladých posluchačů. Ze by nová vlna zájmu o tradici? Proč ne..

Kytarista Jaroslav Hönig a kontrabasista Jan Střížovský hledají doplnění nové skupiny /jejímiž dalšími členy jsou bubeník Michal Hejna a saxofonista František Kop/schopného pianistu. Čeho schopného? Alespoň slušné párkrovštiny.

Při zahájení 9. pražských jazzových dnů v Radiopaláci byl citelně postrádán jindy nepostradatelný účastník z řad jazzové vzdělaných posluchačů Mojžíř Pukl. Přejde dnes či zítra? Mojžíře!

Z HLASU TRADICIONALISTŮ

Chybí nám pořádná propagace; v cizině se náš žánr opravdu hýbe, tradice i swing. Spousta lidí u nás opravdu neví o co jde. Desky nejsou, hudebniny také ne; vrátili jsme se z holanské Bredy. Tamní festival je něco neskutečného, kde se celý týden věnují tradičnímu jazzu od A do Z. Fantazie na kvadrát. Škoda, že se o našich kapelách tradičního jazzu tak málo píše. Že nejsou autoři? Hm, škoda, a kdo vlastně v bulletinu tak prozrazuje jazzrock?

Dnes k ránu telefonoval do redakce Tomáš Kraus ze západního Ber-

lína: "Jdu z koncertu Burtons a Corey - neuvěřitelné. A Jaco Pastorius, který byl na Jazz Tage mimo chodem vypískán, vzkazuje, že bohužel nemá ani hodinu času, aby k nám přijel. Napišu článek."

NA SLOVÍČKO S JOSEFEM KRAJNÍKEM

Jestli by naše kapely našly uplatnění v USA? Rozhodně ano, alespoň jak jsem měl možnost osobně posoudit, uplatnily by se spíše tradiční kapely než moderna. Speciálně v New Orleansu, při vši účtě k modernímu jazzu u nás. V tomto druhu jazzu je však ve Státech obrovská konkurence spojená s maximální reklamou a cizinec málokdy pronikne mezi špičku. Kdy přibereme do kapely klavír? Ale ano, a dokonce již od příští sezony. Po bezmála osmi letech. Kapela již vykrytalizovala do swingového stylu a proto není jiného vyhnoutí.

Naše první elpíčko je stále v nedohlednu, ačkoliv západoněmecká Ariola o nás projevila zájem. Bohužel nemáme v Praze ani pořádné studio, kde bychom natočili demo-pásek, /pozn. elpíčko se rýsuje konečně i u nás./

KYTAROVÁ KONKLÁVA

Kytarové dílny mají ve světě dobrou a dlouhou tradici. Kdo byl na Olomouckém jazzovém vikendu, slyšel celou řadu strunných seskupení, které swingovaly snad ve všech dosud známých jazzových stylech.

Nápad sestavit dnešní kytarovou dílnu pochází od Rudly Daška který se spojil s Lubošem Andrštem a Zdenkem Pišerem. Ani jednoho z těchto tří sólistů nemusíme představovat: na Pražských jazzových dnech patří k nejvyhledávanějším hráčům a jejich dnešní "akustická" podoba by měla být zajímavou konfrontací s ostatními kapelami večera.

DALŠÍ DIETLŮV TRHÁK !

"Kácov je velká obec, položená mezi plástve družstevních ládnů a temně zelených lesů. Vavřincovo stavení je upravené a ukazuje na dobrého hospodáře. Vavřince probudí ranní kuropení a hned se vydá do svého mechanizačního střediska na obvyklou ranní kontrolu". Tak začíná stručný obsah nového filmu Jar. Dietla a uměleckého ředitele divadla Na Vinohradech zasl. um. Zdenka Míky, který bude uveden.

Tomáš Čtvrtníček, studentka Štěpánka i družstvo Červená Lhota se urditě naráz stanou našimi kamarády. "Tomáš odmítne pracovat - z morálních důvodů - pod Vavřincovým vedením a stane se traktoristou. Vyhraje závody v orbě." Boj o zrno se však náhle lomí v boj o Štěpánku. Vavřinec, otec, dostane strach a rozjede se na školu za Štěpánkou. "Je otřesen jejími 'vlasatými' spolužáky. Usmyslí si proto, že ji připoutá ke Kácovu a rodině další lští /!/. pomocí Tomáše." Zrno bylo úspěšně odděleno od plev a i obě družstva se nakonec spojili. Hudbu složil Ladislav Štaidl.

GLOSA o tradici

Neworleánská řeč nebyla žádná intelektuální a proto má tradice tolik zádrhelů a předností. Dodnes promlouvá srdcem, i když její repertoár vykolikovaly legendy z okolí Mississippi. Navíc po třiceti letech nezbylo z čeho objevovat a jasně to řekl jeden z velikánů, když se ptali, proč v jedné skladbě hraje stále stejná sóla: "Znáte snad lepší?"

Je-li era tradičního jazzu uzavřena, neznámá to, hlavně v Česku, že ji opravdu známe. Desky nejsou, Zbyněk Mách a úředníci - a zatím Pavel Klikar vlastní přes čtyři tisíce nahrávek raného jazzu, a kdo slyšel nahrávky King Olive-ry ve fantastickém prepisu pana Libše, dostane mindrák. Noty dovede kdekdo; ale swingovat?

ZE VĚŘEJŠÍ KORESPONDENCE

Zdravím Vás! Pre boha, právě při čtení druhého spravodaje mna napadlo, že som stratil šek na zaplantenie členského. Prosím Vás rýchlo mi ho pošlite. Radšej sa nechám vyhodit z gymnázia, ako z Jazzovej sekcie. Váš R. Bratislava.

!! NA tel.č.43/10/88 jsme v průběhu PJD pouze od 23,00 do 4,00 hod. ráno.!!

Po věřejším koncertu U Zábrenských jsme zaslechli mínění jednoho skrytého etnologa, který ocenil scénu a líčení Extempore: "Velmi správné. Takový australský aboriginál si bez masky také nezatacuje."

NOVÁ GENERACE VE STÁBU JAZZOVÉ SEKCE

Věřejší odpoledne a večer střežili vchod do dějiště prvního koncertu, Radiopaláce, Jana /16/ a Václav /14/ Dvořákoví, děti dopisovatelky Jazzu. Nikdo z přeplněného schodiště se zde dvěma se neodvážil vstoupit, ač nepoužívali žádnou z metod obvyklých pro pořadatelskou službu pražských koncertních síní.

Zajímavé až neobvyklé.

Cs. televize snímala část prvního koncertu v Radiopaláci, včetně rozhovorů s hudebníky. Záznam uvidíme dnes večer po prvních zprávách.

Přednášky Petra Rezka Mýtus, umění a filozofie pokračují každý čtvrtek v Domě pionýrů na Letné od 17.30 hod.

Na četné dotazy sdělujeme, že titul členského spravodaje 43/10/88 pochází z našeho telefonního čísla.

25. listopadu pravděpodobně uslyšíme soubor Petra Kotíka s pořadem Many Many Women.

VAŠE DOPISY V KOŠI KONČÍ, alespoň v tom proutěném, který bude v hale v průběhu všech koncertů. Na vaše píse ne otázky z oblasti hudby apod. se pokusíme odpovědět buď přímo, nebo prostřednictvím zítřejšího programu.